



Manifest Fundacional

El nostre ordenament constitucional, producte d'un ampli consens inèdit fins la data, configura Espanya com un estat plurinacional i fa una distinció expressa de les regions i nacionalitats que la integren. Reconeix, a més, que aquesta condició de diversitat és factor d'enriquiment en el sentit més ampli i commina els poders públics a protegir activament aquest patrimoni cultural i lingüístic.

No obstant això, no és difícil constatar que aquesta idea de pluralitat i integració encara no ha arribat a establir-se sòlidament en alguns sectors de la societat.

Dins el conjunt de la societat espanyola, encara hi ha qui observa la diversitat com a una amenaça, en lloc d'apreciar l'aportació netament positiva que comporta. A més, es parteix freqüentment de la posició que confereix a la llengua i cultura castellanés el paper definitori d'Espanya, deixant en un segon pla les altres llengües i cultures que conviuen dins d'Espanya, reduint-les en alguns casos a simple folklore. Entenem que la por a la diversitat, i els intents uniformitzadors que comporta, tenen el seu origen en la ignorància de la història comuna i en la incomunicació que encara avui segueix existint entre els pobles que s'hi integren.

D'altra banda, dins de la societat catalana existeixen sectors que viuen instal·lats en la desconfiança permanent en l'actitud del conjunt de la societat espanyola envers Catalunya. Aquest principi de desconfiança es tradueix sovint en la generació de tòpics i llocs comuns sobre la impossibilitat de la convivència amb els altres pobles d'Espanya, i en l'intent de creació d'un clima d'hostilitat entre Catalunya i el conjunt d'Espanya.

Creiem, a més, que dita incomunicació només pot tenir efectes perniciosos en la convivència, perquè contribueix a radicalitzar postures i impossibilita l'entesa, nodrint la desconfiança recíproca i convertint les diversitats cultural i lingüística en factors d'enfrontament entre la ciutadania.

1. L'Espanya plurinacional

Espanya és el fruit d'una rica història en la que han pres part multitud de pobles, des d'ibers, fenicis, grecs i romans fins a castellans, catalans, aragonesos i navarresos; passant per celtas, visigots, magribins i àrabs, on cadascun dels quals ha imprès una petita part del seu caràcter. Això ha donat lloc a la configuració actual de l'Espanya que coneixem, un estat on hi conviuen els ciutadans i les ciutadanes de diverses comunitats i on s'hi parlen diferents llengües, cosa que fa al nostre país un dels més singulars i plurals del món.

El fet de que, per les raons que sigui, Castella, com a entitat política, hagi estat la potència hegemònica al llarg de la història d'Espanya ha portat a que, en moltes ocasions, es confonguin ambdós termes arribant a identificar-se la primera amb l'essència d'Espanya i deixant els altres pobles com elements estranys o marginals. No obstant, aquesta visió es deriva per una interpretació errònia de la nostra història.

Els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, al llarg de la seva història, han hagut de lluitar molt contra la visió uniformitzadora del país, i en defensa de la seva cultura i llengua comunes. No és casualitat que els períodes més brillants en la història de la consolidació i estabilitat de la democràcia hagin coincidit amb el reconeixement de la realitat nacional catalana, la dotació d'un ampli autogovern i el respecte i foment del català. Així, també a la inversa, s'observa com el reconeixement de la plurinacionalitat de l'Estat, fins i tot duta al terreny de la seva configuració político-administrativa, condueix a millors índexs d'aprofundiment democràtic, cohesió i estabilitat internes, i desenvolupament econòmic i social.

Per tot això és necessari fer ben present en el conjunt de la societat la idea que Espanya és plural, i que totes les llengües i cultures que acull estan igualment lligades a la seva idiosincràsia. D'aquesta manera, la diversitat cultural i lingüística no ha de ser vista com una amenaça sinó que, contràriament, ha de ser defensada sense complexos com a factor enriquidor perquè, al marge de l'àmbit territorial que abasti, formen part del patrimoni comú.

2. L'intercanvi cultural com a via de comunicació.

L'heterogeneïtat cultural no ha de constituir un obstacle per a que hi hagi consciència d'un projecte comú. No obstant, sembla lògic que l'objectiu esmentat hagi de venir acompanyat per un bon coneixement recíproc i una comunicació fluida, cosa que no sempre es dona entre les comunitats que integren Espanya.

Per a valorar quelcom és condició *sine qua non* la coneixença d'allò que es vol valorar. D'aquesta manera entenem que el sentit de solidaritat que regeix en un Estat no pot estar basat en cap altre aspecte que no sigui en la valoració mútua, i aquesta no és possible si els membres de la comunitat no es coneixen entre si, ignoren la seva història, la seva cultura i la seva llengua.

És per tot això que pretenem establir la comunicació i l'intercanvi cultural com a base de la construcció comuna. És hora que proclamem la col·laboració i l'intercanvi entre els pobles que conviuen en la nostra societat, perquè no hi ha res a témer. Assumim la tesi que diu que la millora del coneixement i reconeixement de les diferents realitats socials, culturals i lingüístiques asseguraria la cohesió i confiança en un futur comú i millor.

3. El suposat enfrontament Madrid-Barcelona.

Existeix la idea, força generalitzada, que parla de l'existència, entre Madrid i Barcelona, d'una rivalitat natural basada en posicions absolutament irreconciliables. Tant és així que el propi Ortega y Gasset arribà a parlar de la necessitat que Catalunya i la resta d'Espanya visquessin assumint que l'enteniment no és possible. Aquesta rivalitat, per a alguns, és l'epítom del suposat enfrontament entre Espanya i Catalunya.

Sens dubte la visió sobre certs assumptes, en especial aquells relatius al model d'estat, és diferent depenent de l'emplaçament, però al nostre parer el problema està

lluny de ser irresoluble. No obstant, és lògic que ho sembli si analitzem com s'acostuma a plantejar l'assumpte en un i altre indrets. Sovint es parteix de posicions que freguen el maniqueisme i culpen totalment a una de les parts de la manca d'entesa. Finalment, es constata que no es produeix un autèntic diàleg, sinó una simple juxtaposició de discursos enfrontadors, on es barregen raons molt certes amb arguments tòpics, fal·laços o directament falsos.

Es crea així una dialèctica d'enfrontament que cala socialment i que genera tensió. És aleshores quan té aparença de realitat el que només és un miratge: la impossibilitat d'enteniment entre Madrid i Barcelona.

Per tot això és necessari trencar aquestes visions preconcebudes, aquests tòpics que entorpeixen la comunicació i que converteixen la diferència en un factor d'enfrontament, i que alimenta la desconfiança recíproca evitant que sigui percebuda com a element enriquidor.

4. El paper actiu de la ciutadania

Davant dels discursos grandiloqüents que propugnen l'enfrontament entre ciutadans, nosaltres creiem que és possible superar les desconfiances i els tòpics generats, articulant mecanismes d'entesa per la base, entre ciutadans i ciutadanes que pertanyen a les diverses realitats nacionals del país. Per això volem potenciar l'establiment de diàlegs i intercanvis cívics, culturals i socials entre Catalunya i el conjunt d'Espanya, iniciatives ciutadanes que superin el discurs de l'enfrontament i es proposin que, entre tots, bastim un futur de mútua comprensió, de respecte, solidaritat i llibertat. En el fons, estem convençuts que les sinèrgies que pot crear una Espanya que es reconegui a si mateixa com a plural, i una Catalunya que, reconeixent-se també plural i trobant en els altres pobles d'Espanya els aliats fonamentals per a la seva plenitud, esdevingués un referent de la possibilitat de conjugar diversitat i cohesió, permetrien encarar amb optimisme el futur comú d'uns ciutadans i ciutadanes que, n'estem segurs, desitgen conviure plegats.

CONCLUSIÓ

Per tot això, els signants donem suport a la constitució de l'Associació Apropament Catalunya -Madrid, que **MANIFESTA** la seva ferma voluntat de:

- Defensar la concepció plurinacional d'Espanya en el convenciment de que aquesta circumstància no és, en si mateixa, un factor d'afebliment sinó un motiu d'orgull i enriquiment
- Defensar la idea que el caràcter nacional de Catalunya no obsta per a construir un present i un futur comú amb la resta de pobles d'Espanya.
- Contribuir des del nostre àmbit a que es generalitzi la idea que totes les llengües i cultures que conviuen a Espanya formen part del patrimoni comú i, com a tals, poden i han de ser protegides per tots i totes.
- Promoure activament l'apropament dels ciutadans/es al coneixement de la realitat plurinacional, pluricultural i plurilingüística espanyola a través de la comunicació i l'intercanvi.
- Crear ponts de diàleg i comunicació permanents entre Madrid i Barcelona aconseguint així, trencar els tòpics que alimenten la pressumpta rivalitat entre ambdues ciutats.